ప్రేమ సంఘరా

ఇసుకపల్లి దక్షిణామూర్తి

హైదరాబాదులో అన్ని వింతలూ చూశాం అనుకునేవాళ్లు చూడని తమాషా ఒకటుంది. తెల్లవారుజామున నాలుగు గంటలకు భార్యలను (ఇంటి దగ్గర) వదిలివచ్చిన మొగుళ్ళు, భర్తలను (మంచం దగ్గర) వదిలివచ్చిన పెళ్ళాలూ ఎదురు బొదురుగా లైనులో నిలబడి యుద్ధానికి సన్నద్ధమవటం చాలా మంది చూసిఉండరు. వాళ్ళ దగ్గర ఆయుధాలు ఏమీ ఉండవు. దేవుడిచ్చిన నోరు ఉండనే ఉంది. చేతిలో అయితే వాళ్ళ వాళ్ళ శక్త్యానుసారం జర్మను సిల్వరు, అసలుసిల్వరు, స్టీలుతో చేయబడిన గిన్నెలు మాత్రం ఉంటాయి. మిలిటరీలో చేర్చుకున్నవాళ్ళకి అధికారులు ఇచ్చే సర్టిఫికేటు లాంటి కార్డులు ఎడంచేత్తో పట్టుకుంటారు. ఇదంతా ఏమిటి _ గొడవ అనుకునేరు! హైదరాబాదులో గవర్నమెంటు సరఫరా చేసే ఏ పాలకేంద్రంలో చూసినా తెల్లవారుజామున కనబడే దృశ్యం ఇదే! పార్వతికి ఈ పద్ధతేం నచ్చదు. తెల్లవారుజామున వెచ్చగా దుప్పటిలో మసులుతుండాల్సిన టైముకి భర్తగారైన గోపాలం దుప్పటిలోనుండి బయటకు దూకి పాలగిన్నె ఎక్కడ పెట్టావు? అంటూ బయటపడటం చాలా చికాకు కలిగిస్తుంది. అతను గదిలోనుంచి వంటింటిలోకి, వంటింటినుండి గదిలోకి మూడుసార్లు తిరిగి గిన్నె మంచంకోడు దగ్గరే ఉండటం గమనించి 'ఇందాకటి నుంచీ అడుగుతుంటే చెప్పరాదా!' అని విసుక్కుంటాడు. గోపాలం అలా తిరుగుతూంటే చూడటం పార్వతికి సరదా.

'చిన్నమాట,' అంటుంది పార్వతి.

'ఏమిటది,' తలుపు తియ్యబోతున్న

గోపాలం ఒక్క అడుగు వెనక్కు వేస్తాడు.

'బిగ్గరగా చెప్పకూడదు. దగ్గరకు రండి,' అంటుంది పార్వతి. గోపాలం ప్రాణం పాలమీదనే ఉంటుంది. సూర్యోదయాత్పూర్వమే ఒక గుక్కెడు కాఫీ పడితేనేగాని ప్రాణం చేరుకోదు. ముందుగా పోతేనేగాని ఆ పాలు దొరకవు. ఇంతలోకి జెట్ విమానంలా చప్పుడు చేసుకుంటూ పాలకారు వచ్చేస్తుంది. గోపాలం గడబిడపడుతూ 'తొందరగా చెప్పు' అంటూ చికాకు పడతాడు.

'ఏం లేదు. ఆ లుంగీ సరిగ్గా కట్టుకుని పొండి; ఊడిపోగలదు,' అంటుంది పార్వతి నవ్వు ఆపుకుంటూ. గోపాలం గిన్నె డ్రాయరుమీద పెట్టి చొక్కా తగిలించుకుని, లుంగీ బిగించుకుని కనబడని చెప్పులకోసం వెతికి బయలుదేరబోతాడు. తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళేటప్పటికి పార్వతి మళ్ళీ పిలుస్తుంది.

'మళ్ళీ ఏమిటి?' గోపాలం ముఖం విసుగు పూసుకుంటుంది.

'ప్రతిదానికీ విసుగయితే నేను చెప్పేదేమీ లేదులెండి.'

'సరే చెప్పు.'

'మీకు కోపం తగ్గలేదు.'

'తగ్గింది. చెప్పు.'

'కొంచెం చేతులు పట్టుకుంటే మంచం దిగుతాను. మీరు పాలు తెచ్చేటప్పటికి నేను కాఫీ డికాక్షను తీసిపెడతాను.'

'మంచం దిగటానికి నా సాయం కావా లేమిటి ?'

'అన్నిటికీ మీ సాయం కావలసిందే. అర్ధాంగి అంటే ఏమిటి. ప్లీజ్ !'

గోపాలం పాలగిన్నె మళ్ళీ డ్రాయరు మీద పెట్టి చేతులు అందిస్తాడు. పార్వతి చేతు లందుకుని మంచంమీద నుంచి మెల్లిగా దిగి అతని చేతులు వదిలి మాలతీలతలా అతన్నే అల్లుకుని పోతుంది.

'పాలు లేకపోతే పీడాపోయింది. హోటలుకు పోయివద్దాం. ఈ చలిలో అక్కడి కెందుకు పోతారు.' అంటుంది పార్వతి. గోపాలం ఆమెను విడిపించుకు పోవాలని గింజుకుంటాడు. పార్వతి మరింత దగ్గరకు తీసుకుంటుంది అతన్ని.

'సరే నీ ఇష్టం.' అంటాడు గోపాలం.

'నా ఇష్టమేగాని, మీ కే ఇష్టాలూ, సరదాలూ – లేవన్నమాట – అంతేగదా. వెళ్ళండి; పోయి, అక్కడే కూర్చోండి! పార్వతి రుసరుసలాడుతూ అతన్ని వదిలేసి, వీధి తలుపు దభాలున తీసి పాలగిన్నె అతని చేతి కందించి తలుపు మళ్లీ వేసి మంచంమీదకు చేరి దుప్పటి ముఖంమీదకు లాక్కుని కలలు కనటం ప్రారంభిస్తుంది. దుప్పటి సినిమా తెర లాగా అయిపోతుంది. దానిమీద ఎన్నో బొమ్మలు, తెలిసిన మనుష్యులు, ఏను గులు, గుర్రాలు, గంధర్వులు–అందులో ఒక గంధర్వ కుమారుడు తనని పలక రిస్తాడు. 'నిన్ను వరించి వచ్చాను,' అంటాడు.

'నన్ను వరించటం మేమిటి ఆస హ్యంగా! ఆ గోపాలం నా మెళ్ళో తాళి గట్టాడు–తెలియదా,' అంటుంది పార్వతి.

'ఇది భూలోకం. నేను దేవలోకం వాణ్ణి. పెళ్ళయినవాళ్ళంటేనే నాకు ఇష్టం.' గంధర్వకుమారుడు దుప్పటి తెరమీదనుంచి ముందుకు రాబోతాడు. పక్కన గోపాలం లేకపోవటం కొంత వరకు మంచి దయింది.

'మరి నువ్వొచ్చి భూలోకంలో ఉండి పోతావా?'

'ఓ...' గంధర్వ కుమారుడు రథం దిగి బయలుదేరుతాడు. గోపాలం పాలు తెచ్చేదాకా గంధర్వ కుమారుడితో కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చు అనుకుంటుంది పార్వతి.

'మరి నువ్వు తెల్లవారుజామున నన్ను వదిలేసి పాలకోసమని బయలుదేర కూడదు. ఆ షరతుకు ఒప్పుకుంటావా?'

'ఓ...'

'ఆఫీసు టయిమయిందనీ, ఆఫీ సులో ఆలస్యం అయిందనీ, అన్నం తినగానే నిద్ర వస్తోందనీ, అనకూడదు. అంగీకారమేనా!'

'అట్లాగే. నే నసలు ఉద్యోగమే చెయ్యను!'

'మనం ముసలివాళ్ళం అయేదాకా సరి పోయేటంత డబ్బు పట్టుకురావాలి మరి!'

'మా దగ్గర డబ్బెక్కడిదీ?'

'డబ్బు లేకపోతే పక మణుగు బంగారం తీసుకుని రా. బంగారం ఇస్తే బోలెడంత డబ్బు వస్తుంది!'

'ఇప్పుడే మా నాన్నగారిని అడిగి బంగారం పట్టుకుని వచ్చేస్తాను!'

'ఆ సంగతే నాకు గిట్టదు. నాన్న గారితో చెప్పి ఆఫీసుకు పోవటం, అమ్మ గారితో చెప్పి గదిలోకి రావటం నాకు గిట్టవు. నేను చెప్పినట్లు నువ్వు చెయ్యాలి. నువ్వు స్వతంత్రంగా బ్రతకకలగాలి!'

'సరే బంగారం ఎవరినీ అడక్కుండా పట్టుకుని వస్తానులే!'

'ఇంకో షరతు. వచ్చేటప్పుడు ఆ చమ్కీకోటులు, కిరీటాలు, ఈకలు అన్నీ తీసేసి రావాలి.'

'సరే...'

పార్వతి దుప్పటి ముఖంమీదకు దగ్గరగా లాక్కుంటుంది. గంధర్వ కుమారుడి కళ్ళల్లోకి సూటిగా దగ్గరగా చూస్తుంది. గోపాలం పోలికలు కొద్దిగా కనిపిస్తాయి. గోపాలం కాదు! అతనికి ఇంతధైర్యం ఎక్కడిది? అనుకుంటుంది పార్వతి. తలుపు చప్పుడు విని ఉలిక్కిపడింది.

'తలుపు తీస్తావా?' గోపాలం బయటనుండి పిలుస్తున్నాడు. 'తీస్తావా?' అదేం ప్రశ్న. 'తలుపు తియ్యి' అని నిక్కచ్చిగా అడగలేడూ. 'ఛీ. ఛీ.' అనుకుంటూ పార్వతి తలుపు తీస్తుంది. గోపాలం వచ్చి పాలు తీసుకుని సూటిగా వంటింటిలోకి ప్రయాణం అవుతాడు. గది లోపలకు రాగానే పాలగిన్నె డ్రాయరుమీద పెట్టేసి, తలుపు ఒక కాలుతో దగ్గరగా తోసేసి తనను దగ్గరగా తీసుకోలేదని పార్వతి మండిపడుతుంది. 'తనని దగ్గరగా తీసుకుని గుండెలకు హత్తుకోలేని ఆ చేతు లెందుకు? పాలగిన్నె పట్టుకోటానికా? అధరామృతం గ్రోలలేని ఆ పెదవు లెందుకు? సిగరెట్లు కాల్చటానికా? శృంగారం పలకబొయ్యే లేని ఆ నోరు ఎందుకు? కాఫీ తాగటానికా?' పార్వతి మనసులో ప్రశ్నలు పరంపరగా వస్తాయి. ఒక్కోసారి ప్రాణం విసిగిపోయి 'మానూ, మాకును గానూ, మామూలు మనిషిని నేను,' అని సినిమా పాట పాడాలన్నంత ఉక్రోషం వస్తుంది.

పార్వతికి మొదటినుంచీ కలలు కనట మంటే సరదా. బ్రతుకుని తన కలల మాదిరి మలుచుకోవాలని ఎంతగానో ఆశించింది. తన స్వశక్తితో జీవితాన్ని పాలపుంతగా మార్చుకుందామని అనుకుంది. ఇప్పుడిప్పుడే తెలిసివస్తోంది – 'జీవితం సుఖమయం చేసుకోవటానికి ఒకళ్ళు సరిపోరు, ఇద్దరు కావాలి' అని. ఆలోచిస్తున్నకొద్దీ ఎప్పటెప్పటి సంగతులో గుర్తుకు వస్తాయి. తన పెళ్ళి రాత్రిపూట అయింది. తెల్లవారుజామున మూడింటికి లగ్నం. పెళ్ళికి వచ్చిన వాళ్ళంతా నిద్రపోతున్నారు. తను మంచంమీద కూర్చుని తీయని కలలు కంటోంది. అటూఇటూ తిరుగుతోంది. పెళ్ళివారికి విడిది పక్క ఇంట్లోనే ఇచ్చారు.

ప్రహరీ గోడ అడ్డం. తను, ఆ వాకిలి వైపు చాలాసార్లు వచ్చి చూసింది.

కాబోయేభర్త కనబడనేలేదు. తను ఈ ఇంట్లో ఉంటున్న సంగతి తెలియదా? తనను చూడాలని ఉండదా! పార్వతి మనసు వ్యాకులపాటు చెందింది. దొడ్లోకి వచ్చి నిలబడింది. ప్రహరీ గోడ దాకా వచ్చి భావిపళ్ళెంలో నిలబడింది. భర్త కనిపించాడు. త్రుళ్ళిపడింది. సామానుల కొట్టంలో, చాపమీద, ఎడం చెయ్యి తలగడగా చేసుకుని గుర్రుపెడు తున్నాడు. అక్కడా పడుకునే చోటు? తనింటికి వస్తే పరుపూ, మంచం ఇచ్చేది. అయినా ఇప్పుడు నిద్రపోవట మేమిటి. తెల్లవారుజామున పెళ్ళిఅని తెలియదా? నిద్ర ఎలాపట్టింది? పెళ్ళి అంటే అతనికి జీవితంలో మరువరాని అనుభూతిగా కనుపించటంలేదా! ఈ ప్రపంచమంతా నవనవోన్మేషంగా, పూల పందిరిగా కనిపించటంలేదా? రోజూ చూసే పూలలో ఎన్ని కొత్త అందాలు కనిపించినాయి తనకు? ఎన్ని ఘుమ ఘుమలు వెదజల్లినాయి ఈరోజు. రోజూ వేసుకునే తనజడ ఎన్ని కొత్తమెలికలు తిరిగింది. జడ ఎన్నిసార్లో విప్పి మళ్ళీ మళ్ళీ వేసుకుంటేగాని తనకు తృప్తికలగ లేదు. అంట్లాంటిది తన కాబోయే భర్త గోపాలం అన్నీ మరిచి సుఖంగా నిద్ర పోతున్నాడా? మెలకువలో సుఖం కొందరికీ, నిద్రసుఖం కొందరికీ. తా మిద్దరికీ ఇంత వైవిధ్యమా? తనెప్పు డయినా నిద్రపోతే మళ్ళీ వెంటనే లేచి ఈ ప్రపంచంలో ఉల్లాసంగా తిరగవచ్చు ననే ఆకాంక్ష తొందరపెడుతూనే ఉండేది. కాని కొందరికి చేతిలో ఉన్న పనులు గబగబా పూర్తిచేసుకుంటే మళ్ళీ హాయిగా నిద్రపోవచ్చు నని ఉంటుంది. కాలకృత్యాలు, ఆకలి – నిద్రల్లోనే తీరే సదుపాయం ఏ శాస్త్రజ్ఞుడన్నా చూపిస్తే వాళ్ళు అసలు నిద్రనించి లేవటానికే ఇష్టపడరేమో! పార్వతికి రకరకాల ఊహ లొచ్చినాయి. పెళ్ళి అయినరోజు ఉదయంగూడా ఇలాంటి పరిస్థితి వకటి తారసిల్లింది. తను ముఖం కడుక్కుంటూ సందులో పీటమీద కూర్చుంది. ఇంతలో అతను (ఆ మొగుడు) వచ్చాడు. తనను చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఏదో తప్పు చేసిన వాడిలా వెనక్కు తిరిగాడు.

చేతిలో చెంబు – తాటాకు, కచ్చిక – బారిష్టరు పార్వతీశంలా వచ్చాడు. వచ్చి పక్కనే మరొక పీటమీద కూర్చు న్నాడు. రాత్రి పెళ్ళి అయిపోయె. తను ఇంక పరాయి స్త్రీ కాదాయె. ఏమన్నా పలకరిస్తాడేమో నని ఆశగా చూసింది. అతను మాట్లాటంకాదు సరిగదా ఇటు పక్కకైనా తిరిగిచూడలేదు. పార్వతి కొంచెం దగ్గింది. సందులోకి ఎవరూ రావటంలేదు. ఏ క్షణాన్నైనా ఎవరైనా రావచ్చు. ఏకాంతం భగ్నం కావచ్చు. పార్వతి ఆదుర్దాపడుతోంది. గోపాలం గుండె దడదడకు తరంగాలు బయలుదేరి పీట కదులుతున్నట్లవుతోంది. అతను

నోరు విప్పి పక్కమాటుగా పక్కప్రశ్న అడిగాడు.

'నువ్వు స్కూలుఫైనలు ప్యాస య్యావు గదూ!' భూమి బద్దలైనట్లు, తాను సంపూర్ణ రామాయణం సినిమాలో సీత వేషం వేసుకుని భూమిలోకి దిగిపో తున్నట్లు అనిపించింది పార్వతికి. అదేం ప్రశ్న? ఇంకా 'సర్టిపికేటు తెచ్చి చూపించు' అని అడగలేదు, నయం. ఉద్యోగంలో చేర్పిద్దామనుకుంటున్నాడా? ట్రైనింగుకు పంపుదామనా? ప్రపంచ ములో ఎన్ని అందమైన విషయాలు లేవు. భార్యాభర్తలుగా తొలిపుదయం ప్రసంగంలో తేవలసిన విషయం ఇదొ క్కటే కనిపించిందా? ఉదయకిరణాలు ఆకాశం అంతా పారాణి పూస్తున్నాయి. పూలన్నీ విచ్చి సుగంధాలు వెదజల్లుతూ వింత వింత రంగుల్ని విదిలిస్తూ సీతా కోక చిలుకల్ని ఆహ్వానిస్తున్నాయి. 'మనం ఇకనుండి ఆ సీతాకోకచిలుకల్లా ఆనందంగా విహరిద్దాం' అనకూడదూ!

'నువ్వు పుష్పానివి. నేను తుమ్మె దను. నిన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చాను.

'నువ్వు ఆకాశానివి. నేను సూర్యుణ్ణి. నీ బుగ్గల్లో ప్రతిఫలించే అరుణరాగం నా కిరణాలే.'

నోరు తెరుస్తే ఎన్ని మంచిమాటలు రావచ్చును? కవితాధోరణి పద్యాలు రాసే వాళ్ళకేనా ఉండేది. ఏమీ చేతకాకపోతే 'నీమొగుణ్ణి - వచ్చాను,' అన్నా కొంత ఉపశమనం కలిగేదేమో! ఏమాటా లేదు? అడిగినప్రశ్నకు సమాధానం కోసరం ఆగటమన్నాకాదు. ముఖం కడుక్కుని ముభావంగా వెళ్ళిపోయాడు. అదీ గజం

దూరంగా వెళ్ళాడు. మాట్లాడటం చేత కాకపోతే వెళ్ళేటప్పుడు కనీసం బుగ్గ గిల్లిపోరాదా — ఎవరూ చూడటంలేదు గదా! పార్వతి చెంబెడునీళ్లు ముఖాన కుమ్మరించుకుని వెళ్ళిపోయింది నిరుత్సాహముగా ఆరోజు.

... పార్వతి కాఫీ కలుపుతుంటే జరిగిన సంఘటన లన్నీ గుర్తుకువస్తున్నాయి. త నెప్పుడూ దూదిపరుపుల్లాంటి మేఘాలమీద విహరించాలని అనుకుంటుంది. అత నెప్పుడూ నేలమీద ఉండాలనుకుంటాడు. పెళ్ళయిన తర్వాత పరుపు కొనుక్కోవాలనిగూడా తెలియదు ఆ మనిషికి; 'ఏం మనిషి' అనుకుంది పార్వతి; కాఫీ కలిపి చేతి కందిస్తూ గోపాలం కళ్ళల్లో సూటిగా చూసింది.

'సాయంకాలం ఇంటికి తొందరగా రండి.'

'ఏమిటి విశేషం.'

'విశేషం ఉంటేనేగాని రాగూడదా!'

'అది గాదు నా ఉద్దేశం.'

'మీ ఉద్దేశం ఏమిటో ఇంతవరకూ నాకూ అర్థం కానేలేదు. సాయంకాలం అలా పార్కుకు పోయి, అక్కడనుంచి ఏదన్నా సినిమాకు పోయివద్దాం.'

'సరే నీ ఇష్టం.'

'మళ్ళీ అదేమాట! నా ఇష్టమంటారేమిటి — మీ ఇష్ట మేమిటో చెప్పండి. ఆ ప్రకారం చేద్దాం. నన్నుగూడా మీ ఆ ఫీసుకు రమ్మంటారా? లేకపోతే వేరే ఉద్యోగ మేదన్నా చూడండి.'

'నీతో ఏమన్నా కష్టమే — సాయంత్రము పెందరాడే వచ్చేస్తాను. సరేనా?'

గోపాలం నాలుగు గంటలకే వచ్చాడు. హోటలకు పోయి కాఫీ తాగి, అక్కడనుండి పార్కుకు పోదామంది పార్వతి. హోటలులో జనంరద్దీ ఎక్కువగా ఉన్నది. వకమూలగా పోయి కూర్చున్నారు. సర్వరు వచ్చాడు.

'ఏం కావాలి, సార్!'

'ఏం ఉన్నాయి.' హోటళ్లు వెలిసినప్పనుండీ వస్తున్న ప్రశ్న.

'ఇడ్లీ, గారె, ఉప్మా, పెసరట్.' అతను భీరువావంక చూస్తూ వల్లె వేస్తున్నాడు.

'ఏం కావాలి? చెప్పు,' పార్వతిని అడిగాడు గోపాలం.

'నా కేం వద్దు. మంచినీళ్లు తాగి పోదామని వచ్చాను:' మసమసలాడింది పార్వతి.

'మంచినీళ్లు ఇంటిదగ్గరే ఉన్నాయిగా.' గోపాలం చిరాకుపడ్డాడు.

'ఇవ్వాళ పంపులు కట్టేశారుట. మనం హోటలు కెళుతున్నామని వాళ్ళకి కూడా తెలిసినట్లుంది.'

సర్వర్ ఈ హడావుడిలో వెళ్ళిపోయాడు.

'మ నిద్దరం చర్చలో పడితే ఇట్లాగే అవుతుంది.'

'ఎందుకు వచ్చిన చర్చ. మీరు ఆఫీ

సుకు పోయి ఫైళ్ళను కావలించుకుని కూర్చోండి; నేను ఇంటికి పోయి దుప్పటి కప్పుకుని పడుకుంటాను. ఎవరికీ బాధ వుండదు.'

'సరే అయితేపద.' గోపాలం స్వరున లేచాడు. హోటలు గుమ్మం దాటుతూనే 'మనం ఇట్లా పోట్లాడుకోవటం ఏం బాగా లేదు. సరదాకని బయలుదేరినదానివి, ఏం కావాలో చెప్పరాదా.'

'ఆకలయి టిఫిన్లు మెక్కుదామని రాలేదు నేను. ఆకలేస్తే ఇంటిదగ్గర కమ్మగా చేసుకుని తినేదాన్ని.'

'అది అందరకూ మంచిది — ఇంటికీ, వంటికీ.'

'బుద్ధి వచ్చిందిలెండి. బజారుకు పోదామని ఇం కెప్పుడూ అడగనులెండి. చెంపలు వాయించుకోమంటారా. ఇక్కడ బాగుండదంటే ఇంటికెళ్ళి వాయించుకుంటాను.' పార్వతి కళ్ళల్లో నీళ్లు తిరిగినాయి.

పార్వతి ఆలోచన లేమిటో గోపాలానికి అర్థంకావు. నవ్వుతూ మాట్లాడుతూనే శివమెత్తినట్లు మాట్లాడుతుంది మరు క్షణంలో. ఆ అందమైనకళ్లు ఎప్పుడు ఏ భావం చూపిస్తాయో గోపాలానికి అంతుపట్టటంలేదు.

'ఏయ్ రిక్షా!' గోపాలం రిక్షావాడిని పిలిచాడు.

'రిక్షా ఎందుకు. నడిచిపోతే సరిపోతుంది. మనిద్దరం నడిచిపోతుంటే ఎవరన్నా ఏమన్నా అనుకుంటారని భయమా మీకు?'

'నా కెందుకు భయం?'

'ఏమో లెండి. కాపారానికి వచ్చిన మూడోరోజే అన్నారు మీ అమ్మగారు.'

'ఏమన్నారు?'

'మనిద్దరం ఎకసెక్కాలాడుతూ మాట్లాడుకోవటం బాగాలేదుట. రెండు జడలు వేసుకోవటం, నైలాను చీరె కట్టుకోవటం — ఇవేవీ బాగుండవట. 'ఈ వేషాలు మా అబ్బాయికిగూడా నచ్చవు' అని చెప్పారులెండి. ఇంకా నయం 'మొగుడూ పెళ్ళాల్లాగా అలా పూసుకుని తిరగటమేమిటి అసహ్యంగా!' అనలేదు. అప్పటికే అదృష్టవంతురాలిని. మీతో కలిసి ఉండటానికి వచ్చానా? అంట్లు తోమటానికి వచ్చానా? ఈ ఇంట్లో నా హోదా ఏమిటో అర్థం కావటం లేదు. నే నెవరినో అర్థం కావటం లేదు.' పార్వతి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగినాయి. చెక్కిళ్ళవెంబడి నీటి చుక్కలు జారి పమిటమీద పడుతున్నాయి. 'పోదాం పదండి, ఇంటికి. రిక్షా పిలవండి. రిక్షాపైన ముసుగుకూడా వేయించండి. మనిద్దరం అలా దగ్గిరదగ్గిరగా కూర్చుని రిక్షాలో పోతుంటే అసహ్యంగా ఉంటుందేమో.' పార్వతి కొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుని ఈ పాపిష్టి దేవుడు అందరినీ ఆ మొగవాళ్ళనే సృష్టిస్తే సరిపోయేది. ఈ ఆడవాళ్ళని సృష్టించటం

దేనికో? ఏడిపించటానికా?' అంది.

గోపాలం నివ్వెరపోయాడు. పార్వతితో ఏం మాట్లాడటానికీ తోచలేదు. గొంతుపెగల్లేదు. ముభావంగా పక్కనే అడుగులు వేస్తూ వచ్చాడు. పార్వతి రిక్షా పిలిచింది. ఇల్లుగుర్తుచెప్పింది. గోపాలం రిక్షాలోకి చేరాడు.

'ఏమిటీ మాటలు పార్వతీ? నన్ను అర్థం చేసుకుంది ఇంతవరకేనా. ఆఫీసు నుంచి పెందలాడే వచ్చింది ఈ రకంగా గడపటానికేనా,' అన్నాడు పార్వతి నడుంమీద చేయి వేస్తూ. ఆమాత్రానికే పార్వతికి ప్రాణం లేచివచ్చినట్లయింది. అతనిమీదకు వంగి మిగిలిన కన్నీళ్ళన్నీ కార్చేసింది.

మర్నాడు తెల్లవారుతూనే 'ఈ చీకట్లో పోయి మీరు పాలకోసం గిన్నె పట్టుకుని ఆ చలిలో నిలబడక్కరలేదు. ఇవ్వాల్టినుంచీ కాఫీ మానేద్దాం,' అంది పార్వతి.

'కాఫీ మానేస్తే సరిపోయిందా, పెరుగుకి కావద్దూ'.

'పెరుగుకూడా మానేద్దాం.'

'ఆఫీసు మానేసి అన్నంగూడా మానేద్దాం. ఎప్పుడూ వకళ్ళను చూసు కుంటూ వకళ్ళు కూర్చోవచ్చు.'

'నేను సిద్ధమే దానికి,' అంది పార్వతి.

కోపం సడలిపోయి నవ్వు వచ్చింది.

'పోనీలెండి. నేను పోయి పాలు తీసుకువస్తాను. మీ రిక్కడే ఉండండి. అయిదు నిమిషాల్లో వచ్చేస్తాను.'

'అక్కడకు పోయి అచ్చమ్మలతో, పిచ్చమ్మలతో కబుర్లు పెట్టుకుని కూర్చునేవు.'

'నేను తొందరగా వచ్చెయ్యాలని కలిగిందికదా...' పార్వతి గిన్నె తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది. అప్పటికే చాలామంది వచ్చి లైనులో నిలబడ్డారు. పాలకారు కోసం జనం ఎదురుచూస్తున్నారు – గంగాభవానికోసం భగీరధుడిలా.

'ఏం వదినగారూ! పాలకోసం ఇవ్వాళ మీరొచ్చారు?' అంది అచ్చమ్మ.

'ఏం? మావారికోసం ఎదురుచూస్తున్నారా మీరు?' అందామనుకుంది పార్వతి. ఎందుకులే అని మాట్లాడకుండా నిలబడింది. అచ్చమ్మ ప్రాణం ఆగటంలేదు. ఏదో రకంగా పార్వతిని సంభాషణలోకి దింపా లనుకుంది

'మీ అత్తగారు కనిపించటం లేదు ఈ మధ్య?' అంది అచ్చమ్మ మళ్ళీ.

పార్వతికి కొంచెం ధైర్యం వచ్చింది.

'మా అత్తగారు మామగారి దగ్గరకు పోయారు,' అంది పార్వతి. అంతా గొల్లుమన్నారు. అచ్చమ్మ చిన్నబోయింది. పిచ్చమ్మవైపు తిరిగింది. ఏదో గుసగుసలు మొదలుపెట్టింది. ఇద్దరూ లోపల లోపల నవ్వుకుంటున్నారు. పార్వతికి అనుమానంగా ఉన్నది – తన గురించి ఏదో చెప్పుకున్నారని. అయినా వాళ్ళతో తన కేం పని? నిర్లక్ష్యంగా నిలబడింది.

'పిచ్చమ్మొదినా! ఈసంగతి విన్నావా?,

‘అచ్చమ్మ ఏదన్నా కొత్త విషయము తెస్తుందని అందరికీ తెలుసు. ఎవరి మొగుడు ఎట్లాంటివాడో, ఎవరి పెళ్ళాం ఎట్లాంటిదో, వాళ్ళు రహస్యంగా ఏమేమి మాట్లాడుకుంటారో అన్నీ చెప్పెయ్యగలదు. అందుకనే అందరికీ ఆత్రం.

‘ఏ సంగతి?’ పిచ్చమ్మ ఉవాచ.

‘అదే మొన్న చిక్కడపల్లిలో జరిగిన సంగతి.’

‘నా కేం తెలుసు. అయినా, ఎవరి సంగతి ?’

‘అదే నమ్మా. ఆవిడపేరు _ సమయానికి పేరు గుర్తురావటం లేదు.’

‘పేరు ఏదయితే నేం లే. జరిగిందేమిటి.’

‘ఆ ఏం లేదు. మొగుడు పాలకోసమని తెల్లవారకట్ల నాలుగింటికే పాల కేంద్రానికి వచ్చి కూర్చున్నాడుట. ఇంతలోకి ఎవరో దొంగా దొచ్చాడుట. ఇంట్లో ఎవరూ లేరని చూసి పక్కలో వచ్చి పడుకున్నాడుటమ్మా వదినా !’

‘మరీ చోద్యం. ఆవి దెట్లా ఊరుకుంది. కేకలు పెట్టలేదా.’

‘అయ్యోరాత ! చెప్పొచ్చిం దేమిటి? అసలే నిద్రమత్తుకాదూ. మొగు డని ఊరుకుందిట.’ అంతా సంభ్రమాశ్చ

ర్యాలు ప్రకటించారు. పార్వతి విని గూడా విననట్లు ఊరుకుంది. పిచ్చమ్మ మాత్రం కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని విన్నది. ఏదో బెంగపడ్డట్లుగా నిట్టూర్చింది.'

'ఈ దొంగలు అన్నిచోట్లా తిరుగుతున్నారుట,' అంది పిచ్చమ్మ భయపడుతున్నట్లు. కాని ఆ స్వరంలో 'ఆ దొంగాడు మనింటికి ఎందుకు వస్తాడు,' అని నిస్పృహ చెందుతున్నట్లుగా తోచింది పార్వతికి. అక్కడ ఇంకా ఎక్కువసేపు నిలబడలేకపోయింది. వచ్చెయ్యటానికి బుద్ధిపుట్టలేదు. పాలు రాకపోతే ఎట్లా. గోపాలం కాఫీ త్రాగకపోతే ఒక క్షణం ఉండలేడు. ఇంతలోకి పాలకారు రానేవచ్చింది. ఉన్న లైను క్షణంలో చెదిరిపోయింది. శరీరాలు వెనక్కు వెళ్ళిపోయి చేతులు, గిన్నెలు ఒకచోటికి వచ్చినాయి. పాలకార్డు చూపించటం, పాలు పోయించుకోవటం అంతా గందరగోళంగా ఉంది. బీదలకు అన్నదానం చేస్తేగూడా ఇంత గడబిడ ఉండదేమో! జనసందోహం నుండి బయట పడేటప్పటికి మరొక జీవి ఈ నరలోకంలోనికి వచ్చినంత పనయింది. పార్వతి గబగబా అడుగులు వేసుకుంటూ బట్ట సర్దుకుని ఇంటికి వచ్చేసింది. గోపాలం మంచంమీద దూసిపట్టు వేసుకుని కూర్చున్నాడు. పార్వతిని చూడగానే గబుక్కున లేచివచ్చాడు. తలుపు దగ్గరకువేసి పాలగిన్నె డ్రాయరు మీద పెట్టి పార్వతిని గుండెలకు హత్తుకున్నాడు. 'ఏమిటి ఈ మార్పు' అని పార్వతి విస్తుపోయింది.

'మీ కో తమాషా చెబుతాను,' అంది పార్వతి.

'నేనూ వక తమాషా చెబుదా మనుకుంటున్నాను,' అన్నాడు గోపాలం.

'ముందు నా తమాషా వినండి. చిక్కడపల్లిలో ఒక దొంగాడు...'

పార్వతి మాటను మధ్యలోనే ఆపేశాడు. 'నువ్వు విన్న సంగతి చెబుతున్నావు. నేను జరిగిన సంగతి చెబుతున్నాను విను.'

'సరే మీరే చెప్పండి.'

'నువ్వు పాలకోసం అని వెళ్ళావా! నేను గది తలుపు వేసుకోవటం మరిచి పడుకున్నాను. ఇంతలోకి పనిమనిషి వచ్చింది. తలుపు తట్టింది – నువ్వే అనుకున్నా. కొంచెం ఏట్టు చేద్దామని ముఖం అంతా దుప్పటి కప్పుకుని పడుకున్నాను. పనిమనిషి వచ్చి నువ్వు పడుకున్నా వనుకుని బలవంతాన దుప్పటి లాగేసింది.'

పార్వతి పక్కుమని నవ్వింది.

'నయం. మెల్లిగా వచ్చి పక్కలో పడుకోలేదు.' పార్వతి ఇంకా నవ్వుతూనే ఉన్నది. గుమ్మం ఊడుస్తున్న పనిమనిషి వీళ్ళ నవ్వులు విని దొడ్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

'మరి నువ్వు చెప్పబోయే తమాషా ఏమిటి?'

'ఊరికేనే అన్నాను. ఏం లేదులెండి. రేపటినుంచీ కాఫీ ఐనా మానేద్దాం. లేకుంటే పాల కేంద్రానికి ఇద్దరం తలొక గిన్నె తీసుకునిపోయి అక్కడే కూర్చుందాం,' అంది పార్వతి.

———